

Érdemes élni

1991-ben Luis de Moya atya, az Opus Dei egyik papja autóbalesetet szenvedett. Csodával határos módon életben maradt, a gerince azonban eltörött, ő pedig nyaktól lefele teljesen mozgásképtelenné vált és nem érez semmit. Meg kellett tanulnia egy majdnem teljesen használhatatlan testtel élni és szinte mindenben másoktól függni.

2008.03.26.

Érezni, hogy szeretnek

Luis atya Pamplonában él, és a házában, ahol lakik, érezhető az a nagy és gyöngéd szeretet, amellyel gondoskodnak róla. Ha az ember belép a szobájába, gyakran épp speciálisan kialakított számítógépén saját honlapjának (www.fluvium.org) frissítése vagy e-mail írás közben találja őt.

Tizenhat évvel a baleset után, amelynek eredményeképpen mások ápolására szorul, Luis atya szilárdan állítja, hogy „minden embernek szüksége van olyan környezetre, amelyben érzi, hogy szeretik, legyen beteg vagy egészséges, gyerek vagy felnőtt, kerekesszéket igénylő vagy nélküle járni tudó. Mindenkinek szüksége van rá, hogy érezze, hogy megértik és segítenek neki. Vannak érzéseink és szívünk, örülünk mások örömének és sírunk azokkal, akik

sírnak. Az állatok nem tudnak sírni, se nevetni, de a férfiak és nők igen.

Egy olyan ember, akit szeretnek és aki szeret, nem tud öngyilkosságra gondolni. A szeretet segít tovább élni, tovább dolgozni. Érezni, hogy a hozzánk legközelebb állók szeretnek és szükségük van ránk, nagyon fontos, bár ez nem jelenti azt, hogy a kellemetlenségek, a bosszúságok vagy a fájdalom miatt nem vagyunk olykor rosszkedvűek. De erőfeszítéseket kell tennünk, hogy vidámnak tűnjünk, másokra kell összpontosítanunk, hogy felajánljuk szenvedéseinket Istennek. Luis atya élete állandóan tükrözi e vidámságot, és sokan meglepődnek azon, hogy milyen méltósággal éli az életét. Egy alkalommal Luis atya azt mondta, hogy úgy érzi magát, „mint egy milliomos, aki elveszített egy tízdollárost”. Majd egyszerűen így magyarázta meg e kijelentését: „Nem engedhetem meg magamnak, hogy

mindent negatív fényben lássak, hogy folyton azon járjon az eszem, milyen szerencsétlen is vagyok, amiért közlekedési balesetet szenvedtem. Tudom, hogy tovább kell dolgoznom, és folytatnom kell papi szolgálatomat.”

Így kihagyás nélkül azonnal munkához látott. Rögtön „a műtét után folytattam a tanítást és tovább dolgoztam káplánként a Navarrai Egyetem Építészmérnöki Karán, valamint együttműködtem más papokkal a diákokkal folytatott pasztorális munkában”.

Nem olyan fontos

Bármennyire azt gondolhatnánk is, Luis atya nem földönkívüli és a fejében is minden rendben van. Nagyon is tisztában van vele, hogy „volt egy balesetem, amely akadályoz a mozgásban”, de – teszi hozzá – „ez nem olyan fontos”. És elárulja a titkot, amely segít továbblépni: „Bár

nehéz mindennap szembenézni vele, a lényeg mégis az, hogy tudom, hogy Isten fia vagyok és hogy Isten szeret és soha nem küldene nekem olyan dolgot, amely önmagában rossz. Ha Isten gonoszságból engedte volna meg, hogy megtörténjen velem a baleset, amelyben megsérültem, az kegyetlenség lett volna, és erre Isten nem képes. Isten mindig jó, és minden, amit kapok tőle, az én és mások javát szolgálja. Ezért úgy tekintek a balesetre, mintha egy kiscímletű bankjegyet vesztettem volna el abból a sok millióból, amelyet eddig kaptam és továbbra is kapok tőle. Talán az a baj, hogy nem sokat gondolkodunk arról, hogy kik vagyunk és mennyit érünk emberi lényként: Isten ugyanis azt akarta, hogy személyek legyünk. És az emberi lét, a személy-lét e nagysága nem mozgás kérdése. Sok állat sokkal gyorsabb és mozgékonyabb, mint mi. Mégis értelmük, nem tudnak

szeretni, és nem várja őket örök élet a Mennyországban.”

Mivel már több éve él kerekesszékekben, Luis atyát arra kérték, hogy beszéljen azokhoz, akiket hasonló baleset ért vagy érhet. „Arra bátorítom őket, hogy ne essenek bele abba a csapdába, hogy mindig – újra és újra – arra a számtalan rosszra gondolnak, amely egy ostoba baleset miatt veszi körül őket,... hogy ne hagyják el magukat, ne legyenek lusták és tartsák távol magukat a ’mennyit veszítettem, milyen szerencsétlen vagyok, soha többé nem tudom ezt vagy azt tenni’... ördögi körétől. Minden szenvedéssé és szomorkodássá válik afölött, hogy mennyi mindent elvesztettem, és ez így megy tovább a végtelenségig. Ezzel szemben én arra biztatom őket, hogy dolgozzanak, keressenek hozzájuk illő tevékenységeket, alakítsanak ki maguknak egy napirendet, és ne

tekintsék e tevékenységeket pusztá időtöltésnek, figyelemelterelésnek. Azt tanácsolom nekik, hogy gondoljanak arra, mennyi mindenük van még, és hogyan lehetne azt kamatoztatni. Oly sok a tennivaló, hogy lehet, hogy nincs semmi dolguk? És ha nem jut eszükbe semmi, keressenek meg engem, és én majd adok nekik tennivalót.”

Luis atya tarsolyában vannak bátorító szavak a balesetek áldozatainak családtagjai és ápolói számára is. „Arra buzdítom őket, hogy vegyék észre azt az értéket, amely ott van az otthonukban. Igazi kincs. Ez segít nekik, hogy másokért dolgozzanak, hogy értékeljék az életet, hogy szeressenek és hagyják magukat szeretni. Ezáltal emberibbek és megértőbbek lesznek. Azt mondom nekik, hogy érezniük kell azon felelősséget, hogy tetteikkel szeressék azokat, akiknek ily nagy szükségük van rájuk és akik talán

azért kerültek melléjük, hogy ők könnyebben tudjanak szeretni. Biztosnak kell lenniük abban, hogy mindegyikük nagysága sokkal inkább ebben rejlik, mint bármi másban.” Ezt tanítja nekünk Luis atya napról napra példája, odaadása és kitartása által.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/erdemes-elni/](https://opusdei.org/hu-hu/article/erdemes-elni/)
(2026.02.22.)